

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 001339 21 Кж 3
Бања Лука, 07.10.2021. године

Врховни суд Републике Српске, састављено од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против осуђеног И.П., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, у поступку понављања кривичног поступка, одлучујући о жалби бранилаца осуђеног, адвоката Заједничке адвокатске канцеларије И. и Ш. из Б.Л., изјављеној против рјешења Округног суда у Добоју број 13 0 К 001339 21 Квл од 16.7.2021. године, у сједници вијећа одржаној дана 07.10.2021. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба бранилаца осуђеног И.П., изјављена против рјешења Округног суда у Добоју број 13 0 К 001339 21 Квл од 16.7.2021. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним рјешењем Округног суда у Добоју број 13 0 К 001339 21 Квл од 16.7.2021. године, одбијен је као неоснован, захтјев бранилаца осуђеног И.П. за понављање кривичног поступка (у даљем тексту: Захтјев), довршеног правоснажном пресудом Округног суда у Добоју број 13 0 К 001339 13 К 2 од 24.02.2014. године.

Против наведеног рјешења жалбу су, благовремено, изјавили браниоци осуђеног, адвокати Заједничке адвокатске канцеларије И. и Ш. из Б.Л., како се наводи, због повреде поступка, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и повреде материјалног права, са приједлогом да се побијано рјешење преиначи, и Захтјев уважи. У образложењу жалбе, није указано на било који од облика битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. и 2. ЗКП РС. У суштини, изнесеним аргументима се оспорава правилност и ваљаност разлога датих у побијаном рјешењу за закључак да се, у Захтјеву не износе нове чињенице и докази који су сами за себе или у вези са ранијим доказима подобни да утичу на ослобађање осуђеног, или на његову осуду по блажем Кривичном закону, и тиме услова за понављање кривичног поступка у корист осуђеног, у смислу одредбе члана 343. став 1. тачка в) ЗКП РС.

У конкретном кривичном предмету, пресудом Округног суда у Добоју број 13 0 К 001339 13 К 2 од 24.02.2014. године, оглашен је кривим оптужени И.П., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из

члана 142. став 1. КЗ СФРЈ (за радње из тачке 3. и 5. оптужнице) и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 6 (шест) мјесеци, док је, на основу члана 298 тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен од оптужбе за радње из тачке 2., 4. и 6. оптужнице, а на основу члана 297. тачка г) ЗКП РС, оптужба је одбијена за радње из тачке 1. оптужнице.

Пресудом Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 001339 14 Кжж од 24.3.2015. године, која је донесена након одржавања претреса пред тим судом, оглашен је кривим оптужени И.П., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ (тачке 1. до 5. изреке пресуде) и осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године.

Пресудом Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 001339 16 Кжж 2 од 12.5.2016. године, одбијена је, као неоснована, жалба оптуженог И.П., и потврђена пресуда Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 001339 14 Кжж од 24.3.2015. године.

Пресудом Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 001339 15 Квлз од 22.9.2016. године, одбијен је, као неоснован, захтјев за заштиту законитости осуђеног И.П., изјављен против пресуде Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 001339 14 Кжж од 24.3.2015. године.

Одлуком Уставног суда БиХ број АП-3170/16 од 06.11.2018. године, одбијена је, као неоснована, апелација осуђеног И.П., изјављена против пресуда Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 001339 16 Кжж 2 од 12.5.2016. године, Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 001339 14 Кжж од 24.3.2015. године и Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001339 13 К 2 од 24.02.2014. године.

Испитујући побијано рјешење у смислу одредбе члана 320. у вези са чланом 338. ЗКП РС, одлучено је као у изреци овог рјешења из следећих разлога:

Цијенећи аргументе на којима се заснива Захтјев, овај суд налази да се истима не може оспорити правилност и ваљаност разлога датих у побијаном рјешењу, за закључак да у Захјеву нису изнесене нове чињенице и докази који су сами за себе или у вези са ранијим доказима подобни да утичу на ослобађање осуђеног И.П., или на његову осуду по блажем Кривичном закону, и тиме услова за понављање кривичног поступка у корист осуђеног завршеног наведеном правоснажном пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001339 13 К 2 од 24.02.2014. године, у смислу одредбе члана 343. став 1. тачка в) ЗКП РС.

Наиме, правилно се, у побијаном рјешењу, изводи закључак да документација, на коју се позива подносилац Захтјева (и у прилогу доставља), а односи се на задужење војне опреме и оружја, те реверсе о пријему војне имовине на привремену употребу (образац реверса МП-32 од 03.3.1992. године, са потписима лица пријема, М.Т., Б.Ђ., Ђ. и М.Т. и Г.Н.), нису нови докази у смислу одредбе члана 343. став 1. тачка в) ЗКП РС. Наиме, правилно се

образлаже да се не ради о новим доказима који и поред дужне пажње и опреза нису могли бити изнесени на главном претресу, а који су, сами за себе или у вези са ранијим доказима подобни да утичу на ослобађање осуђеног или његову осуду по блажем Кривичном закону, а све у контексту утврђења одлучних чињеница, које се односе на статус оштећених лица, као цивила (тачке 1. до 5. изреке побијане пресуде), који су, у вријеме оружаног сукоба у БиХ, и у критичном времену, били затворени у просторијама Дома ЈНА у Д., хангару „Р.“ у Д., или другим, наведеним објектима, као једног од битних елемента бића кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ.

Надаље, правилно се у побијаном рјешењу образлаже да, у смислу цитиране законске одредбе члана 343. став 1. тачка в) ЗКП РС, ти докази морају бити нови, по својој суштини и садржини, а не они докази који су већ били изнесени у поступку пред првостепеним судом. Према садржају Захтјева и разлозима побијаног рјешења, ради се о исказима свједока И.Ћ., Р.Г. и Ч.М., као доказа одбране, које првостепени суд није прихватио као законите, са образложењем (страна 32. пасус 4. првостепене пресуде) да су ти искази прибављени супротно одредбама процесног закона, и дати код тадашње Службе националне безбједности Д.1, ради чега се не могу користити као доказ у кривичном поступку.

Ради тога се на аргументима, којима се Захтјевом, и сада у жалби, оспорава ваљаност и правилност разлога побијане пресуде у оцјени ових исказа свједока, као већ изнесених доказних приједлога одбране на главном претресу, не може успоставити законски основ за понављање кривичног поступка, у смислу одредбе члана 343. став 1. тачка в) ЗКП РС.

Слиједом наведеног, и по оцјени овог суда, у концертном случају нису испуњени услови за понављање кривичног поступка, у смислу одредбе члана 343. став 1. тачка в) ЗКП РС, по ком законском основу је, подносилац Захтјева, тражио понављање кривичног поступка.

О свему томе су дати ваљани разлози у образложењу побијаног рјешења.

На основу наведеног и примјеном члана 348. став 1. и члана 337. став 3. ЗКП РС, одлучено је као у изреци овог рјешења.

Записничар
Софија Рибић

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић